

Meddig ítélték még hamisan,
és meddig vagytok tekintettel
a gonoszok személyére?

Szolgáltatások igazságot a
szűkölködőknek s az árvának,
juttassátok jogához a nyomor-
rultat és a szegényt!

Zsolt 82,2-3

Új Ember

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS HETILAPJA

Ingyenes melléklet • Mértékadó
Kultúra, műsorújság

LXXX. évf. 31. • (3962.)
2024. augusztus 4. • Ára 420 Ft

A szenvedés és a szeretet jegyben járnak

Szalay György beteglátogató kórházi munkatárssal beszélgettünk

Fotó: Merényi Zita

Az Észak-Pesti Centrumkórház–Honvédkórház az ország egyik legnagyobb egészségügyi intézménye. A Magyar Honvédség hívta létre benne a beteg-lelkigondozó szolgálatot, melyet Szalay György tizenkét éve lát el több önkéntes beteglátogatóval, táborigazgatóval, valamint a területi plébánossal. György nagyon fontosnak tartja a dolgozók lelki megerősítését is, és úgy látja, szolgálatára igen nagy szükség lenne mindenhol az egészségügy területén. Gondoljunk csak a koronavírus-járványra, amikor hozzátartozók és önkéntesek sem látogathatták a betegeket.

Szalay Györggyel a kórház főbejáratánál találkozunk. Először a közeli kápolnába vezet minket, amely békéjével, szépségével igazi lelki sziget az egészségügyi környezetben: a fájdalomtól, félelemtől való kiszakadás, a megnyugvás helye. György elmondja, hogy az akkor még Honvédkórháznak nevezett intézmény vezetői a Honvédelmi Minisztérium támogatásával 2011 nyarán döntöttek az Isteni Irgalmasság ökömennyiség kápolna létrehozásáról, amelyet 2012. szeptember 19-én áldott meg a Honvédelmi Minisztérium Tábori Lelkészi Szolgálatának képviselőjében Bíró László katolikus táborigazgató; Jákob János dandártábornok, protestáns táborigazgató, valamint Totha Péter Joel vezető táborigazgató. A kápolna mindenki számára nyitva áll, bárki betérhet elcsöndesedésre, feltöltődésre. Nagy Endre százados, katolikus táborigazgató delegálták az intézménybe. „Minden pénteken reggel hét órakor van szentmise. Adventben péntek reggelenként gyertyagyújtást tartunk, amire a kórház vezetőit is meghívjuk, nagybőjtben pedig szerdánként keresztúti liturgiát végzünk. Hétköznapokon délben imádkozunk dolgozóinkért, betegeinkért és az elhunytakért” – mondja György.

(Folytatás a 9. oldalon)

Lelki elcsöndesülés és szentmise az olimpikonok számára

Párizsban, az olimpiai faluban sok minden várja a sportolókat – köztük katolikus lelki programok is.

A különböző sportágak legjobb versenyzői közül már igen sokan beköltöztek a Saint-Denis körzetben található olimpiai faluba. A sportolók lakóházai mellett itt üzletek és egy nagy park található 9000 speciálisan telepített fával és cserjével. A parkban van egy sátor formájú, több vallás számára létesített központ is, amely

fogadótérből és öt különböző imateremből áll, ahol az öt fő vallás (keresztény, zsidó, muszlim, hindu és buddhista) lelkészei várják a sportolókat. A keresztény versenyzők lelki elmélyülését katolikus, valamint protestáns és ortodox lelkészek szolgálják.

A modern korban Pierre de Coubertin báró kezdeményezésére újraindult olimpiai játékok jelentős spirituális dimenzióval is rendelkeznek.

(Folytatás a 7. oldalon)

Az oklevél mellé útmutatást és közösséget is kaptak

A Pázmány Bölcsészkarának diplomaosztóján átadták a Pro Facultate díjat is

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Kara 2023/24-es tanévének diplomaátadó ünnepségét július 25-én tartották Budapesten, a Szent István-bazilikában. Először adták át a Pro Facultate díjat, valamint az ünnepi napon címzetes egyetemi tanári címet adományozására is sor került.

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Karának (PPKE BTK) diplomaátadóán közel száz hallgató vehette át az oklevélét. Az ünnepség a nap folyamán három turnusban zajlott a Szent István-bazilikában.

(Folytatás az 5. oldalon)

Merjünk elindulni a nyitott szív útján!

Nagyszülők és idősek búcsúja Mátraverebély-Szentkúton

Szent Anna-búcsún ünnepelték a nagyszülőket és az időseket a mátraverebély-szentkúti kegyhelyen. Szent Anna és Szent Joachim, Jézus nagyszüleinek ünnepén, július 26-án kezdődött a zarándoklat, amelynek keretében július 28-án, a nagyszülők és idősek világnapján Berta Tibor dandártábornok, táborigazgató mutatott be szentmisét.

Világszerte negyedik alkalommal ünnepelték a Ferenc pápa által 2021-ben elrendelt nagyszülők és idősek világnapját, felhívva a figyelmet a nemzedékek közötti párbeszéd fontosságára. Mátraverebély-Szentkúton háromnapos zarándoklat kapcsolódik Szent Anna és Szent Joachim ünnepéhez. Július 26. és 28. között idén is nagy számban érkeztek nagyszülők és idősek az ország külön-

böző részeiből, sokan unokáikkal, családjukkal. Azért gyűltek össze, hogy imában kérjék Isten áldását az életükre, hivatásukra. A zarándoklat ideje alatt szentmisék, áhítatok, szentgyónás, virrasztás, keresztút segítette a zarándokok lelki megerősödését.

Vasárnap délelőtt a templom előtt hosszú sorban várahoztak a zarándokok a szentgyónásra, a templomban pedig Máriaéhoz imádkoztak. Énekekkel, imával várták a szentmisét. A szertartást Berta Tibor püspök, katonai ordinárius mutatta be. A szertartáson Orosz Lóránt OFM, a kegyhely igazgatója koncelebrált. A szentmise elején ő köszöntötte az egybegyűlteket, külön megemlítve a sipeki máriás lányokat, valamint a Törökszentmiklósról érkezett csoportot, amelynek tagjai öt napon át gyalogoltak a kegyhelyre.

(Folytatás a 3. oldalon)

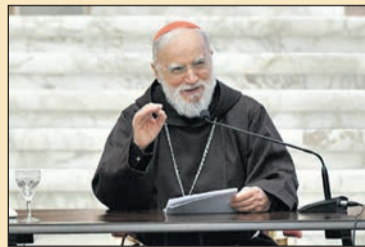
Püspökök a kereszténység
kigúnyolásáról

Az olimpia szervezői
bocsánatot kértek
2. oldal

Pinenés a loholás helyett

Nyaralási tippek
8. oldal

Isten ígéjének szónoke

Raniero Cantalamessa
kilencvenéves
11. oldal

ISSN 0133-1205

9 770133 120548

Ne akarjuk a Lelket „palackba zárni”!

Június 5-én a Szent Péter téren tartott általános kihallgatás keretében a Szentatya folytatta a múlt héten elkezdett új katekézissorozatát, melynek címe: A Lélek és a Jegyes. A Szentlélek vezeti Isten népét Jézushoz, a mi reménységünkhöz. Második katekézisében a Jn 3,6–8 szentírási szakaszból kiindulva „A szél ott fúj, ahol akar; ahol az Úr Lelke, ott a szabadság” témáról elmélkedett. Az alábbiakban a pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!
A mai katekézisben arról szeretnék veletek elmélkedni, hogy milyen néven nevezi a Biblia a Szentlelket. Az első, amit valakiről megtudunk, a neve. Ez az, amivel hívjuk, amivel megkülönböztetjük és emlékeztünkbe idézzük. A Szentháromság harmadik személyének is van neve: Szentléleknek hívják, latinul Spiritus Sanctus. A Spiritus név azonban nem a Lélek eredeti megnevezése, hanem annak latinított változata. A Léleknek az a neve, amelyen a kinyilatkoztatás első címzettjei megismerték, amelyen a próféták, a zsolotárírók, Mária, Jézus és az apostolok szólították, a Rúah, amely fújást, szelet, leheletet, lélegzetet jelent.

A Bibliában a név annyira fontos, hogy szinte azonosítják magával a személlyel. Isten nevét megszentelni annyit jelent, mint magát Istent megszentelni és tisztelni. A név sosem pusztán hagyományos megnevezés:

mindig mond valamit a személyről, az eredetéről, a küldetéséről. Ez érvényes a Rúah névre is. Magában foglalja az első alapvető kinyilatkoztatást a Szentlélek személyéről és szerepéről.

A bibliai írókat a szélnek és megnyilvánulásainak megfigyelése által vezette Isten arra, hogy felfedezzenek egy más természetű „szelet”. Nem véletlen, hogy pünkösdkor a Szentlélek „heves szélvész zúgása” kíséretében szállt le az apostolokra (vö. ApCsel 2,2). Mintha a Szentlélek a saját kézjegyével akarta volna ellátni azt, ami történik. Mít árul el tehát a neve, a Rúah, a Szentlélekről? A szél képe elsősorban a Szentlélek erejének kifejezésére szolgál. A „Lélek és erő”, vagy „a Lélek ereje” visszatérő szópár az egész Szentírásban. A szél ugyanis

elsőpró erő, az óceánok kimozdítására is képes megfékezhetetlen erő. Viszont ebben az esetben is, hogy felfedezzük a Biblia valóságainak teljes értelmét, nem szabad megállnunk az Ószövetségnél, hanem el kell mennünk Jézusig. Az erőtől Jézus a szélnek egy másik tulajdonságát is kiemeli, mégpedig a szabadságát. Nikodémusnak, aki éjszaka látogatta meg, Jézus ünnepélyesen kijelentette: „A szél ott fúj, ahol akar, hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy. Így van vele mindenki, aki a Lélekből született” (Jn 3,8). A szél az egyetlen dolog, amelyet nem lehet féken tartani, nem lehet „palackba zárni” vagy bedobozolni. Megpróbálhatjuk palackba vagy dobozba zárni a szelet, csak hogy ez nem

lehetséges, ő szabad. Ha megpróbáljuk a Szentlelket fogalmakba, definíciókba, tézisekbe vagy értékekbe zárni, ahogy azt a modern racionalizmus időnként próbálta, akkor elveszítjük, hatástalanítjuk, merőben emberi léleké, egyszerű szellemi létezővé redukáljuk. De hasonló kísértés jelentkezik egyházi területen is, mégpedig az, hogy a Szentlelket kánonokba, intézményekbe, definíciókba akarjuk zárni. A Lélek intézményeket teremt és élte, de őt magát nem lehet „intézményesíteni”, „tárgyasítani”. A szél ott fúj, „ahol akar”, így a Lélek is „úgy osztogatja ajándékait, ahogyan akarja” (1Kor 12,11).

Szent Pál ezt a keresztény cselekvés alaptörvényévé teszi: „Ahol az Úr Lelke, ott a szabadság” (2Kor 3,17). Az az ember szabad, az a keresztény szabad, akiben ott van az Úr Lelke. Ez egészen különleges szabadság, egészen más, mint amit általában értünk rajta. Nem annak szabadsága, hogy azt tegyünk, amit akarunk, hanem annak szabadsága, hogy szabadon azt tegyünk, amit Isten akar! Nem szabadság arra, hogy jót vagy rosszat tegyünk, hanem szabadság arra, hogy a jót tegyünk, még hozzá szabadon, vagyis vonzásból, nem pedig kényszerből. Más szóval a gyermekek szabadsága, nem pedig a rabszolgáké.

Szent Pál jól tudja, hogy ezzel a szabadsággal vissza lehet élni és ezt a szabadságot félre lehet érteni. A galatáknak ezt írja: „Testvérek, a meghívásotok szabadságra szól. Csak

nehogy ürgy legyen a szabadság a test számára, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak” (Gal 5,13). Ez a szabadság abban fejeződik ki, ami látszólag az ellentéte: a szolgálatban. A szolgálatban van az igazi szabadság.

Jól tudjuk, mikor válik ez a szabadság „ürgygyé a test számára”. Pál állandóan időszakosan felsorolást ad: „paráználkodás, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, részegeskedés, tivornyázás, és ezekhez hasonlók” (Gal 5,19–21). De ilyen az a szabadság is, amely lehetővé teszi, hogy a gazdagok kizsákmányolják a szegényeket, ez egy ocsmány szabadság, mely lehetővé teszi, hogy az erősek kihasználják a gyengéket, és hogy mindenki büntetlenül kizsákmányolja a környezetet. Ez egy ocsmány szabadság, nem a Lélek szabadsága.

Testvéreim, honnan merítsük a Léleknek ezt a szabadságát, mely annyira ellentétes az önzés szabadságával? A választ azokban a szavakban találjuk, amelyeket egyszer hallgatóihoz intézett Jézus: „Ha a Fiú szabadá tesz benneteket, akkor valóban szabadok lesztek” (Jn 8,36). Az a szabadság, amelyet Jézus ad nekünk. Kérjük Jézust, hogy Szentlelke által tegyen bennünket valóban szabad emberré! Szabaddá a szolgálatra, szeretetben és örömben. Köszönöm!

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican Media

Párizsi olimpiai játékok

A francia püspökök elítélik a kereszténység kigúnyolását

A Francia Püspöki Konferencia (CEF – Conférence des évêques de France) az olimpiai játékok a Szajna partján július 26-án, pénteken megrendezett megnyitónapszert követő napon kiadott sajtóközleményében méltatta a „szépség és öröm csodálatos, érzelmekben gazdag pillanatait”. A püspökök azonban kifejezték, hogy a keresztényeket megbántották bizonyos felhőborító és provokatív jelenetek.

A párizsi olimpiai játékok megnyitónapszert a Szajná, 85 hajón felvonultatott sportküldöttséggel, számos művészi tablóval és a világ minden tájáról érkező művészek, köztük az amerikai Lady Gaga és a kanadai Céline Dion fellépésével zajlott.

A Francia Püspöki Konferencia kifejezte, hogy „a tegnap esti megnyitónapszert (...) az egész világnak a szépség és az öröm csodálatos, érzelmekben gazdag és általánosan elismert pillanatait kínálta”. Ugyanakkor az ünnepség „a kereszténység kicsúfolásának és kigúnyolásának jeleneteit is tartalmazta, amit mélységesen elítélünk” – hangsúlyozták közleményükben.

A megfogalmazott kritikák középpontjában Leonardo da Vinci Az utolsó vacsora című festményének ábrázolása áll, amelyet egy tucatnyi, női ruhába öltözött férfi (transzvesztita, drag queen) mutatott be. A jelenet kapcsán számos, más vallási felekezet vezetője fejezte ki szolidaritását a Francia Katolikus Egyházzal – olvasható a sajtóközleményben.

„Minden kontinens összes keresztényére gondolunk, akiket megbántott bizonyos jelenetek felhőborító és provokatív volta” – írták a francia püspökök. „Szeretnénk, ha megértenék, hogy az olimpiai ünnepség messze túlmutat néhány művész ideológiai elfogultságon” – áll a közleményben.

A CEF főtitkára, Hugues de Woillemont az X közösségi oldalon rámutatott az elmentmondásra „a kinyilvánított befogadás és egyes hívők tényleges kirekesztése között. Nem kell megbántani az emberek lelkiismeretét a testvériség és annak előmozdítása érdekében”.

François Touve, a CEF Kommunikációs Tanácsának elnöke, a fréjus-touloni egyházmegye koadjutor püspöke „határozottan csatlakozott” a francia egyház által kiadott nyilatkozathoz. A közösségi oldalakon közzétett bejegyzésében azt írta, hogy „sokakhoz hasonlóan tiltakozik ez ellen a botrányos és súlyos sértés ellen, amely a keresztényeket világszerte érte”.

A CEF nyilatkozatát azzal zárta, hogy emlékeztetett arra, hogy a sport „csodálatos tevékenység, amely mélyen gyönyörködteti a sportolókat és a nézők szívet”, és hogy az olimpiai eszme „az egység és az emberi testvériség e valóságát szolgáló mozgalom”.

A megnyitónapszert a remény hangján ért véget, amelyet a nézők egyhangúlag értékelték, az est egyik csúcspontjával: Céline Dion az Eiffel-torony első emeletéről zárta le Édith Piaf Hymne à l'amour (A szeretet himnusza) című dalával, és a dal utolsó szavait hagyta visszhangozni a párizsi éjszakában: „Isten összehozza azokat, akik szeretik egymást”.

Forrás és fotó: Vatikáni Rádió francia nyelvű szerkesztősége
Fordította: Kuzmányi István

Bocsánatot kértek a szervezők a keresztényektől

A párizsi olimpiai játékok szervezői július 28-án, vasárnap bocsánatot kértek a katolikusoktól és más keresztényektől, akiket az olimpiai játékok két nappal korábbi megnyitóján feldühített az a tabló, amelyen Leonardo Da Vinci híres, Az utolsó vacsora című festményét parodizálták.

A jelenetben, amely Jézus Krisztus és apostolainak bibliai jelenetét elevenítette fel a keresztrefeszítés előtti utolsó vacsoráján, drag queenek, egy transznemű modell és egy meztelen énekesnő, valamint a bor görög istene, Dionüszosz is szerepelt, megdöbbentve ezzel a Katolikus Egyházat – írja a Reuters.

„Egyértelmű, hogy soha nem volt szándékunk tiszteletlenséget tanúsítani egyetlen vallási csoporttal szemben sem. (A megnyitónapszert) a közösségi toleranciát igyekezett ünnepelni – mondta egy sajtótájékoztatón Anne Descamps, a Párizs 2024 szövegíróje. – Úgy gondoljuk, hogy ez az ambíció megvalósult. Ha bárkit megsértettünk, nagyon sajnáljuk.”

A Francia Püspöki Konferencia a megnyitónapszert, július 27-én az ünnepség szépségében és örömben gazdag jeleneteit méltatta, mélységesen elítélte az esemény azon részeit, amelyeket „a kereszténység kicsúfolásának és kigúnyolásának jeleneteiként” írtak le.

Ezek közül véleményük szerint kiemelkedett Leonardo da Vinci Az utolsó vacsora című festményének ábrázolása, amelyet egy tucatnyi, női ruhába öltözött férfi (transzvesztita, drag queen) mutatott be. „A jelenet kapcsán számos más vallási felekezet vezetője fejezte ki szolidaritását a Francia Katolikus Egyházzal” – olvasható a sajtóközleményben.

(Forrás: atv.hu)

Merjünk elindulni a nyitott szív útján!

Nagyszülők és idősek búcsúja Mátraverebély-Szentkúton

(Folytatás az 1. oldalról)

Berta Tibor tábori püspök szentbeszédét Ferenc pápa idősök világnapi üzenetéhez kapcsolta, amelyben a Szentatya az idősök iránti megerősítő figyelmét fejezte ki. Berta Tibor különösen azokért kért imát, akik a magány keserűségében élnek. A püspök párhuzamot vont a saját családjában történtek és a Ferenc pápa üzenetében említett ószövetségi történet között. A *Rut könyvében* szereplő elbeszélés szerint, amikor Noémi megözvegyült, és elveszítette gyermekeit is, bár tudta, hogy özvegyként a társadalom szemében keveset ér, és félt attól, hogy magára marad, két fiatal menyét, Orpát és Rutot mégis arra biztatta, hogy hagyják el őt, és térjenek vissza az otthonukba. Noémi szavai a kor megváltoztathatatlanul hitt szokásait tükrözték. Orpa anyósa kérése szerint cselekedett, az egyetlen lehetségesnek tartott megoldást választotta, és elment. Rut azonban nem volt hajlandó magára hagyni az idős asszonyt. Nem félt szembefordulni a szokásokkal. Vallotta, az egyedüllét nem lehet az egyetlen lehetőség, és a szokások ellenére Noémi mellett maradt. Nem véletlen, hogy a Mészias ósekek említik őt a *Máté- evangélium*. Rut Noémmel maradt, és a döntéséért áldást nyert. Ő bennünket is új útra hív, hogy induljunk, és ne féljünk megváltoztatni a szokásainkat – mondta Berta Tibor, majd felidézte a saját családjában történeteket: Nagymama a kilencvenedik életévéhez és a halálhoz közeledve azt az utasítást kapta az orvostól, hogy menjen kórházba.

„Ő azonban arra kérte édesanyámat, ha lehet, vállalja el, mert szeretne otthon maradni. Édesanyám igent mondott, és ápolta az anyósát annak haláláig. Azt is tudni kell, hogy a viszonyuk a legkevésbé sem volt jónak mondható” – fogalmazott a püspök, hangsúlyozva: ha merünk szakítani a közvélekedéssel, ha el tudunk indulni „a nyitott szív útján”, akkor áldás lesz az életünkön.

Berta Tibor Ferenc pápa nagyszülők és idősök világnapi üzenetéből kiemelte azt a gondolatot, mely szerint Isten előtt az ember akkor is kedves, amikor életkora előrehaladt,

meretek nincsenek benne a tankönyvekben, nem tanítják történelemből. Ezek csak az egyes családok emlékezetében vannak jelen. Nélkülük a fiatalok gyökértelessé válhatnak, és az otthon nem érzik otthonnak, a hazát sem igazi hazának” – mutatott rá a püspök a személyes emlékezet fontosságára.

Szent Anna és Szent Joachim példájára hivatkozott, akik magukban hordozták az Isten iránti szeretetet, bizalmat és tiszteletet, s szülei voltak Máriának, aki méhébe fogadta és a világnak ajándékozta Jézust. A Megváltó földi élete egy családban

és fizikai ereje megfogyatkozott. Ő ugyanis a szívet nézi, és nem a látszatok alapján ítél, mint az emberek. A püspök hangsúlyozta: az idős emberekre támaszkodva, tapasztalataikból merítve tanulhatunk, építhetünk. Bölcsességükre nagy szükség van családjainkban, társadalmunk életében. Párbeszédre kell törekednünk a nemzedékek között, mert ebből fakadhat „az élet szépsége”, és ez lehet „a testvéri társadalom” alapja. Berta Tibor arra hívta a jelenlévőket, hogy kezdjenek beszélgetésbe a családjukban: a fiatalok hallgassák meg a déd- és a nagyszülők emlékeit, jó és súlyos tapasztalatait. „Ezek az is-

kérdezett a tanítványaitól: „Kinek tartotok ti engem?” „Sokan eltávoztak Jézustól, de akik vele maradtak, azok nem politikai vezetőt, csodadokort vagy varázslót láttak benne, hanem a belé vetett hitükkel életként adták tovább a tanítását. Mi is a Krisztusba vetett hit életre váltásában találhatjuk meg a megújulást. Nekünk is újból és újból Istenhez kell fordulnunk, és akkor áldás lesz az életünkön” – zárta szentbeszédét Berta Tibor.

A szentmise végén a püspök és paptársai egyesével megáldották a zárandókat.

Trauttwein Éva
Fotó: Gieszer Richárd

Székely János püspök a nagyszülőkről

A legnagyobb kincset, Isten üzenetét adják át unokáiknak

Szent Joachim és Szent Anna ünnepén, július 26-án Székely János megyéspüspök a szombathelyi székesegyházban mutatott be szentmisét, amelynek középpontjában a nagyszülőket és unokáikat állította.

A püspök köszöntőjében és szentbeszédében is a nagymamák, nagypapák és unokáik közötti titokzatos kapcsolatáról beszélt. Ha szeretnénk, hogy az unokák olyanok legyenek, mint a Szűzanya, hogy a szemük úgy csillogjon, mint Máriának, ahhoz olyan nagyszülők kellene, amilyen Joachim és Anna volt – mutatott rá Székely János. Egy pszichológus szerint a családban a nagyszülők és az unokák közötti kapcsolat az, amely feszültségekkel a legkevésbé terhelt. A nagyszülőknek van idejük, nyugalmuk és békességük. Sok kincset tudnak átadni az unokáiknak sokféle módon: mesékkel, énekekkel, közös főzéssel, kerteskedéssel és más időtöltésekkel.

A Szent Annát ábrázoló legtöbb képen Anna könyvet tart a kezében, abból olvas a kis Szűzanyának. *Bibliát* olvasnak. A jó nagyszülő nemcsak életbölcsességet és szeretetet ad unokájának, hanem a legnagyobb kincset, Isten üzenetét is át akarja adni neki. A legnagyobb ajándék az, ha a nagyszülő élvezeti unokáját az élő Istenhez. A Szűzanya is ezt a kincset kapta édesanyjától, Szent Annától, s aztán maga is úgy nevelte a kis

Jézust, ahogyan korábban őt az édesanyja. Míg elvitte a templomba, pedig abban az időben egyetlen templom volt Jeruzsálemben, Názáretől úgy százhusz kilométerre, három-négy napra, de újra és újra együtt mentek el oda.

A főpásztor arra biztatta a nagyszülőket, hogy vigyék el unokáikat Istenhez, mert egy gyermek nevelője mindenekelőtt az élő Isten. Amit egy szülő, nagyszülő nem tud elvégezni a gyermek szívében, lelkében, azt a Jóisten meg tudja tenni. A bibliai történetek arról is szólnak, hogy Istennek nagyon szép álma van minden kicsi gyermekről. Rengeteg kincset rejt el a Jóisten a gyermekek szívében. A felnőttek annyi mindenre megtanítják a gyerekeket! A számítógép használatára és sok másra. De hogy mit jelent embernek lenni, hogy miért legyenek nagylelkű és becsületes, hogy miként lehet egy házasságot szépnek megőrizni egy életen át, s hogyan nézzek majd szembe a betegséggel, a szenvedéssel és a halállal, arról nagyon sok gyerek ma sajnos semmit sem hall. Óriási a szülők és a nagyszülők felelőssége abban, hogy átadják a gyerekeknek az angyal üzenetét, Isten álmát – fogalmazott Székely János püspök, majd a szertartás végén megáldotta a nagyszülőket és az unokákat.

Forrás és fotó:
Szombathelyi Egyházmegye

Az oklevél mellé útmutatást és közösséget is kaptak

A Pázmány bölcsészkarának diplomaosztóján adták át a Pro Facultate díjat is

(Folytatás az 1. oldalról)

Az első turnus ünnepi alkalmán a kar végzősei és hozzátartozóik jelenlétében az oltár elé vonultak az egyetemi és kari vezetők: Kuminetz Géza, a PPKE rektora; Birher Nándor Máté, a PPKE BTK dékánja; Alessandro Caprioli egyetemi lelkész, valamint a PPKE BTK dékánhelyettesei: Nemesi Attila László, Kőszeghy Miklós, Major Balázs és Kozma Gábor. A diplomaátadón többek között jelen volt Kucsera Tamás Gergely, a PPKE BTK Alumni Tanács tagja; Hollós Balázs, a kari hallgatói önkormányzat elnöke; Nagy László prodékán; Szilágyi Csaba prodékán; Komáromi László, a PPKE Jog- és Államtudományi Karának dékánja; Schmidt Mária, a PPKE Történelemtudományi Doktori Iskola tőzstagja, valamint több meghívott vendég más egyetemek képviselőiben.

A diplomaosztó elején hálát adtak az új diplomásokért, az elért eredményekért. A közös imát Kuminetz Géza, a PPKE rektora vezette be. A rektor rövid beszédét egy útmutatóul szolgáló Herder-idézetrel vezette be: „A jókkal kötött barátságod növekedjék, mint éji árnyék, míg le nem tűnik az élet napja.” Kuminetz Géza kifejtette: ahhoz, hogy ez a növekedés megvalósuljon, el kell jutnunk a „doxától az episztéméig, az információtól a tudásig, a sokféle tudástól a tudományig, a tudományos világméptől a személyes világnézetig, vagyis a személyes hűhöz, reményhez, szeretethez. A gondolatától, az érzéstől a cselekvésig, a mindennapi rutintól az életbölcsestől; el kell jutnunk a sok tudástól a műveltségig, s a műveltséggel az igazságig, a szépségig, a jószágig. Végül el kell jutnunk az alkotásig, amelynek során az említett ősi értékek meghatározóan bennünket: mindez élethosszig tartó spirituális küzdelemmel jár. A fő mű pedig mi magunk leszünk, amivé válunk, a személyiségünk, a jellemünk.”

A rektor úgy fogalmazott a műveltség, a valódi világnézet és hit a legnagyobb segítője annak, hogy a valóság olykor drámai, tragikus, de mégis emberi világát tudjuk választani a talmi, a virtuális helyett – megtalálva az életünk értelmét.

Kuminetz Géza tudatosította a hallgatóságban, hogy a külső, a belső, a felettünk uralkodó valósághoz mindig nagy alázattal kell közelednünk, mert a teljesség titkai csak ekkor nyílnak meg számunkra, a javunkra. Biztatta a jelenlévőket, hogy vállalják bátran a világnézetüket, az ezzel járó kríziseket, konfliktusokat is, hogy valódi békességre teheszenek szert. Ebben az egyetemes kutúra és a katolicitás szelleme is segítségükre lesz – szögezte le a rektor.

A beszéd után pázmányos hallgatók mondtak köszönetet tanáraikért, és hálát adtak az egyetemi éveikért Alessandro Caprioli egyetemi lelkész vezetésével. Majd a jelenlévők együtt elmondták az egyetem imáját.

Birher Nándor, a PPKE BTK dékánja köszöntőbeszéde elején a végzős hallgatókhoz és

szüleikhez fordulva kiemelte: „Joggal lehetnek büszké a diplomájukra. Sok generáció munkája van abban, hogy ma örülhessenek és hálát adhassanak. A Pázmány bölcsészkarja is büszke lehet, hiszen az országban a legtöbben erre a karra jelentkeztek. Most már több mint kétezeren lesznek az elsőévesek. Mondhatni nagyon népszerűek vagyunk, kicsit szemtelenül talán azt is, hogy a legnépszerűbbek, s ez önműnk, a családjaiknak és a kar oktatóinak, dolgozóinak köszönhető. A Pázmányos diploma érték, piaci érték is.”

„Azzal is tisztában vagyunk, hogy magunkban hinni dőreség, ahhoz túl rövid az életünk, hogy önmagunkba záródjunk” – tette hozzá a dékán. Saint-Exupéry gondolatai nyomán úgy fogalmazott: a mi dolgunk létrehozni azt, ami szent, ami közös, ami találkozás; katedráliszt kell építenünk, s nem szétszórt kövekként létezni. Pázmányosnak lenni nem csak magányos szakmai sikert jelent valahol a világban. A célunk az, hogy a pázmányos diploma szakmai, szerelmi kapcsolatokat, tartós barátságokat is jelentsen, „házasságokat, istenszeretet és hazaszeretetet: közösséget, katedráliszt”.

A bölcsészkar vezetője Ferenc pápát idézte, aki szerint „az egyetem a remény laboratóriuma, az igazságkeresés központja”, majd így folytatta beszédét: „Önök pedig annak a zálogai, hogy legyen jövő, és az békében legyen – mert a mai igazságok gyakran pusztítóak. Mindig gondoljanak a talentumok kamatoztatására, a kapott diploma kamatoztatására, hasznára is, együtt a igazság továbbadására, hogy jobb

legyen a világ. Nézzenek mindig egymásra és felfelé, mert ez az élet! Ne feledjék, a Pázmányon a diplomával együtt kaptak igazságot, utat és életet is!” – utalt a dékán Jézus Krisztus szavaira és egyúttal a Szent István-bazilika homlokzatán olvasható felíratra. Majd megismételte: „Legyenek büszke pázmányosok!”

Schmidt Mária kapta a Pro Facultate díjat

A dékáni köszöntő után következett a Pro Facultate díj átadása. Az első alkalommal átadott elismerést azoknak ítélik oda, akik a PPKE BTK oktatójaként, kutatójaként vagy munkatársaként tevékenységükkel kiemelkedő mértékben hozzájárultak a kar fejlesztéséhez és jó hírnevének öregbítéséhez. Az elismerést első alkalommal Schmidt Mária Széchenyi-díjas történész, a PPKE Történettudományi Intézet Jelenkortörténeti Tanszékének vezető professzora, a Történettudományi Doktori Iskola tőzstagja, több intézmény, köztük a Terror

Háza Múzeum főigazgatója kapta. Méltatója Óze Sándor, a PPKE Történettudományi Intézetének vezetője volt. A díjat Kuminetz Géza rektor és Birher Nándor dékán adta át.

A díjátadó után Kucsera Tamás Gergely, a PPKE BTK Alumni Tanács tagja, valamint Hollós Balázs, a kari hallgatói önkormányzat elnöke mondott köszöntőt, majd a diplomák átadásával folytatódott az ünnepi esemény.

A PPKE BTK 2023/24-es tanévi diplomaátadó ünnepségének második turnusában címzetes egyetemi tanári címet adományoztak a nyugdíjba vonuló Kormos József és Kaposi József egyetemi docenseknek. Mindketten jelentős mértékben hozzájárultak a kar szakmai és tudományos fejlődéséhez.

Kormos József a neveléstudomány, a filozófia és az etika országosan és nemzetközi szinten is elismert szaktekinetlye. Eddigi munkásságát többek között Széchenyi professzori ösztöndíjjal és több posztdoktori ösztöndíjjal ismerték el. 1994 óta tagja a Magyar Filozófiai Társaságnak, az MTA köztestületi tagja, valamint 2004 óta a Magyarországi Aquinói Szent Tamás Társaság igazgatója.

Kaposi József István évtizedek óta a történelem szakmódszertanát oktatja a Pázmányon. Szakmai pályafutása során kiemelkedő eredményeket ért el a neveléstudományok és történelemdidaktika területén. Munkásságának köszönhető, hogy a kar 2020-ban elindíthatta a drámatanár pedagógusi képzést. Kaposi József István az Új Pedagógia Szemle főszerkesztője, az ISHD (International Society for History Didactics) tagja.

Körösy László
Fotó: PPKE BTK

Apor Vilmos Katolikus Főiskola

Rekordot döntött a tanító szakra felvett hallgatók száma

Több mint tízéves rekordot döntött a tanító szakra bejutott felvételizők száma az Apor Vilmos Katolikus Főiskolán. Az elsősorban pedagógusokat és segítő szakembereket képző intézmény különböző alap- és mesterszakjain minden várakozást felülmúlva a tavalyinál is több elsőéves hallgató kezdheti meg tanulmányait.

A többek között pedagógusokat és segítő szakembereket képző, a váci mellett ma már budapesti campuszal is rendelkező Apor Vilmos Katolikus Főiskolán a tavalyi után újabb csúcstot döntött a felvett hallgatók száma: míg a 2023-as általános felvételi eljárásban 331, idén (a hitéleti szakok nélkül) 395 jelentkező került a képzésekre.

A tanító szakon például több mint tízéves rekord dőlt meg – mind az elsőhelyes jelentkezők, mind a felvettek

száma jócskán meghaladta az elmúlt évek átlagát. Összesen 316 jelentkezés érkezett a BA-képzésre, 90 felvételiző pedig jelentkezési listája első helyére sorolta a szakot. A felvételizők közül összesen 72 leendő tanító kezdheti meg tanulmányait összesen nappali és levelező tagozaton, de sokan választották a főiskola óvodapedagógus, csecsemő- és kisgyermeknevelő, valamint szociálpedagógia szakát is.

„Számunkra külön öröm, hogy a tanító szak, amely már egy évtizede az óvodapedagógus, valamint a csecsemő- és kisgyermeknevelő szak mögött kullog, idén népszerűbbé vált” – mondta Gloviczki Zoltán, az ország egyik legnagyobb múltú, 1929-ben alapított tanítóképzőjének szellemi és jogutódja, az Apor Vilmos Katolikus Főiskola rektora.

„Idén a nemzetiségi képzéseinken is voltak felvételizők, a német nemzetiségi mellett cigány/roma, sőt – ez or-

szágosan is ritka – szlovák nemzetiségi szakirányt választó óvodapedagógus szakos hallgatónk is lesz” – emeli ki a rektor.

Az Apor Vilmos Katolikus Főiskola valamennyi induló szakját, budapesti képzéseit is meghirdeti a pótfelvételin. A képzések listáját és a legfontosabb tudnivalókat az érdeklődők néhány napon belül a felvi.hu oldalon és a főiskola honlapján, az avkf.hu-n is megtalálják, a jelentkezési határidő augusztus 7.

A diplomával rendelkezők augusztus 5-ig a főiskola szakirányú továbbképzéseire is jelentkezhetnek, amelyek közül több egyedülálló Magyarországon – ilyen például az atipikus fejlődésű gyerekekkel foglalkozó szakembereknek szóló, a 3D pedagógia vagy a digitális környezetpedagógia módszereit bemutató szakirányú továbbképzés.

Forrás és fotó:
Apor Vilmos Katolikus Főiskola

Teljenek be ajkaink dicséreteddel!

Papszentelést ünnepeltek Nyíraczádon

Szent Anna elhunytja ünnepén (július 25.) a nyíraczádi görögkatolikus templomban Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita pappá szentelte Gedeon Tamás diakónust.

Gedeon Tamás családja több szálon is kötődik a nyírségi kis településhez, nem volt hát kérdés a papszentelés helyszíné. Számos paptestvér érkezett Nyíraczádra, ahol Tóth Elek parókus és a hívek nagy szeretettel fogadták a vendégeket.

„Ezt a napot egyfajta megérkezésékként ünnepeljük, és egy csodálatos, boldog, reményteli indulásként éljük meg – mondta a szentelésen Kocsis Fülöp érsek, majd hozzátette: – Ugyanakkor tudnunk kell, hogy minden apostol és áldozópap ki van téve feladatoknak, megpróbáltatásoknak, küzdelmeknek és nyomorúságoknak. Ennek oka, hogy Isten emberének alkalmasnak kell lennie mások vigasztalására, hitben való megerősítésére. De csak az tud másokat megerősíteni a hitben, csak az tud másokat megvigasztalni, aki maga is vigasztalást talál. Aki átélte a nyomorúságokat, megpróbáltatásokat, ezekben megedződve Isten vigasztalását tudja továbbítani. Nem a saját vigasztaló szavait mondani, hanem Isten szavait közvetíteni” – hangsúlyozta a metropolita. Az áldozópap élete elsősorban nem a prédikációról szól, nem is az Isten szolgálatáról, hanem ezekről a megpróbáltatásokról, amelyek hitelesítik a szavait. „Tamás testvérünk, lesznek még megpróbáltatások” – tette hozzá mosolyogva a metropolita.

Július 25-én a Görögkatolikus Egyház Szent Anna elhunytjáról emlékezik meg – mondta homíliájában Kocsis Fülöp érsek. – Szent Anna a hagyomány szerint békében hunyt el Jeruzsálemben. Egyes írások szerint még Mária örömhírvétele előtt, mások szerint viszont megláthatta isteni unokáját, Jézus Krisztust.

Szent Anna élete beteljesült. „Egy ilyen beteljesült élet ünnepén indítjuk el testvérünket a papi szolgálatba. Ahogy Szent Anna türelmét, úgy Tamás áldozópap kitartását is megjutalmazta a Jóisten. Adjunk hálát Istennek, hogy mindnyájan, akik itt vagyunk, részesei lehetünk Isten ajándékának! Az isteni erőket ünnepét üljük ma, és ezt az erőt hívjuk le, hogy reményeink szerint Isten akaratának megfelelően a mai napon áldozópappá szenteljük Tamás diakónust” – fogalmazott a metropolita.

Gedeon Tamás 1990. február 8-án született Miskolcon, és ott nőtt fel a Miskolc-Diósgyőri Egyházközség tagjaként. A Fényi Gyula Jezsuita Gimnáziumban érettségizett, majd a Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskolán végzett teológia szakon. 2012 és 2015 között a Debreceni Egyetemen szerzett szociális munka alapszakos diplomát, majd a Miskolci Egye-

temen vált okleveles szociológussá. 2023-ban kezdte meg tanulmányait keresztény egyház- és művelődéstörténet mesterszakon, valamint a teológiai licenciátus képzésen a Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskolán.

2018 óta a Debrecen-Csapókerti Egyházközség kántora, amelynek szolgálatára 2019-ben felolvasóvá, 2021-ben alszerpappá, majd 2022-ben diakónussá szentelte fel Kocsis Fülöp érsek-metropolita. Három évig a civil szférában, majd öt éven keresztül a községi szférában végezte munkáját. Feleségével, Németh Annával 2017 augusztusában kötött házasságot. Gyermekeik Zsófia, Lukács és Veronika. Jelmondata a Szent Liturgiából vett fohász: „Teljenek be ajkaink dicséreteddel!” Gedeon Tamás a következő években Makón végez segédlelkési szolgálatot.

Forrás és fotó: Hajdúdorogi Főegyházmegye

A Ferences Család Királynőjének ikonja Csíksomlyón

Erdély több templomában is leróhatták tiszteletüket a hívők a Ferences Család Királynőjének ikonja (Regina Familiae Franciscanae) előtt, amely július 22-én Csíksomlyóra érkezett. A Litvániában készült alkotás 2018-ban indult európai körútra a Ferences Világi Rend (OFS) és a Ferences Ifjúság (YouFra) körében.

Júliusban a Csíksomlyói Szűz Mária-régió helyi közösségeinek körében zarándokolt az ikon. Az első állomás Kolozsvár, a Havas Boldogasszony ferences templom és kolostor volt. A további állomások: Vajdahunyad, Dés, Marosvásárhely, Gyergyószárhegy, Székelyudvar-

hely, Sepsiszentgyörgy és Brassó.

A Regina Familiae Franciscanae ikon július 22. és augusztus 4. között tartózkodik a csíksomlyói kegyhelyen.

A Regina Familiae Franciscanae ikon a Szeráfi Rend három ága védőszentjeinek: Szent Ferencnek, Szent Klárának és Szent Erzsébetnek ereklyéit is magában foglalja. A nevezetes ikonnak saját Facebook-oldala is van, a Regina Familiae Franciscanae, ahol közzéteszik az egyes állomásokon készült fotókat.

Forrás: Romkat.ro
Fotó: Transylvanian Talk

Új-Zéland apostoli nunciussá neveztek ki Pintér Gábort

Ferenc pápa Pintér Gábor velebusdói címzetes érseket, Honduras eddigi apostoli nunciussát Új-Zéland apostoli nunciussá nevezte ki – adta hírül a Szentszéki Sajtóközpont július 27-én.

Pintér Gábor 1964. március 9-én született Kunszentmártonban. 1988. június 11-én szentelték pappá. Teológiai doktorátust szerzett. 1996. július 1-jén lépett a Szentszéki diplomáciai szolgálatába. Az ezt követő két évtizedben Haitin, Bolíviában, Skandináviában, Franciaországban, a Fülöp-szigeteken és Ausztriában teljesített szolgálatot. 2016. május 13-án Ferenc pápa Belarusz apostoli nunciussá nevezte ki, és egyúttal érseki rangra emelve őt a velebusdói címzetes érseki címet adományozta neki. 2016. július 15-én szentelték püspökké Vácott. Ferenc pápa 2019. november 12-én a közép-amerikai Honduras apostoli nunciussá nevezte ki. Pintér Gábor a magyar mellett olaszul, angolul,

Fotó: Lambert Attila

németül, spanyolul, franciául, oroszul, svédül és haiti kreol nyelven beszél.

A Magyar Kurír 2021-ben interjút készített Pintér Gáborral a hondurasi szolgálatáról. Akkor így nyilatkozott: „Amit mi, az Egyház nyújtani tudunk a társadalomnak, az pozitív hatással van a társadalom egészére.”

Agonás Szonja

Nyolcszáz gyermek nyaralhat az Ágota-táborban

Az Ágota Alapítvány (Állami Gondoskodásban Élő és Veszélyeztetett Fiatalok Támogatásáért Alapítvány) és a Szeged-Csanádi Egyházmegye Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltatója által megrendezett Állami Gondozottak Országos Találkozóját, a 27. ÁGOTA Táborát a Bács-Kiskun megyei Tasson tartják július 21. és 31. között.

Kiss-Rigó László, az Ágota Alapítványt fenntartó és támogató Szeged-Csanádi Egyházmegye püspöke arról beszélt a július 22-i, hétfői megnyitón, hogy az alapítvány és a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató segítői, támogatói, illetve önkéntesei az elmúlt években megtapasztalhatták, hogy részeseivé váltak egy igazi közösségnek. Az Ágota-tábor résztvevői pedig azt tapasztalhatják meg évről évre, hogy

kiteljesíteni. A közös nyári élmények, a sport és más események, a szórakozás, a zene, a társasjátékok pedig alkalmasak lehetnek arra, hogy összekapcsolják ezt a közösséget, gyermekeket és felnőtteket egyaránt – közölte.

Novák Krisztina jogvédelmi biztos szerint az Ágota Alapítvány tábora hiánypótló rendezvény, mert a tábor lehetőséget biztosít a kapcsolódásra, a feltétel nélküli elfogadás megtapasztalására és a sorsközösség megélésére egyaránt. Hangsúlyozta, hogy a gyerekek akkor tudnak kiállni magukért, ha korábban beszéltek velük olyan helyzetekről, amelyeket a későbbiek során felismernek, és tudni fogják, mit kell tenniük, hova kell fordulniuk segítségért. A jog ismerete, a tudás megvéd, hiánya azonban kiszolgáltatottá teszi az embert, éppen ezért az Integrált Jogvédelmi Szolgálat „Joggal menők” elnevezésű, 16 kártyából álló gyermek-

nemcsak egy igazi közösség, hanem egy valódi család fogadja be őket – tette hozzá.

A tábor programjain mintegy nyolcszáz, gyermekvédelmi gondoskodásban nevelkedő gyermek vehet részt, akikkel segítő szakemberek, pedagógusok és terapeuták, valamint képzett önkéntesek foglalkoznak. A tábor tíz napját színvonalas élményprogramok színesítik. Évről évre erősödik az Ágota-tábor, idén mintegy nyolcszáz, gyermekvédelmi gondoskodásban nevelkedő gyermek és fiatal vehet részt a programon – mondta Fülöp Attila, a Belügyminisztérium gondoskodáspolitikáért felelős államtitkára hétfőn a Bács-Kiskun megyei Tasson. Kiemelte: a jogszabályokon és a támogatáson kívül a leglényegesebb a gyermekvédelemben az, hogy mindazok, akik abban dolgoznak, szívvel-lélekkel és örökös küzdeni akarással tegyenek meg mindent a gyermekekért és a fiatalokért, illetve a gyermekek elszenvedte traumák feldolgozásáért.

Kozma Ákos, az alapvető jogok biztosa szerint közösségben lenni és egymásra figyelni jó, mert akár felnőttekről, akár gyermekekről van szó, mindannyian csak kisebb vagy nagyobb közösségekben tudjuk magunkat jól érezni és

jogi interaktív foglalkoztató csomagot készített a tábor valamennyi résztvevőjének. – Ez a játék segít nektek abban, hogy megismerjétek jogaitokat, és meg tudjátok védeni magatokat – fogalmazott Novák Krisztina.

Hornyák Tibor, az Erzsébet a Kárpát-medencei Gyermekekért Alapítvány elnöke arról beszélt, hogy az ember életéhez – annak függetlenségéhez, szabadságához – szükségessé válnak az anyagi források. Meg kell azonban különböztetni valaminek az értékét és pénzben kifejezhető árát. A kettő ugyanis teljesen más – mutatott rá. Az alapítvány 1996 óta támogat csaknem 10 ezer családját veszett gyermeket, veszélyeztetett fiatalot. Egy-egy évben több mint 600 programja valósul meg. Az alapítvány 2018-ban vásárolta meg kormányzati támogatással azt a héthektáros területet Tass-Alsószenttamáson, ahol ifjúsági, szabadidős, kulturális, képzési és lelkeségi központ épült gyermekvédelmi gondoskodásban élő gyermekeknek és fiataloknak.

Forrás: Szegedma.hu/
Szeged-Csanádi Egyházmegye
Fotó: Ágota Alapítvány

A szenvedés és a szeretet jegyben járnak

Szalay György beteglátogató kórházi munkatárssal beszélgettünk

(Folytatás az 1. oldalról)

Szalay György már akkor is mindig imával fejezte be a szolgálatát, amikor még csak négy órában dolgozott beteglátogatóként. Így alakult ki aztán a déli imádság: az Angyali üdvözléssel és az irgalmasság rózsafüzérével együtt az ide betérőkkel. A kápolna megáldásának tizedik évfordulójára megszületett a *Déli imádságok* című kis kiadvány a honvédség gondozásában. Ebédidőben a dolgozók is el tudnak mondani egy tized rózsafüzért, majd szaladnak tovább a feladatuk ellátására. György harminchat éve dolgozik a Honvédkórházban, de a kezdetekkor még nem beteglátogató volt, hanem fogtechnikus. A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán 2011-ben diplomázott katekétal-lelképásztornak munkatársként. 2013-ban kezdte el a pasztorális tanácsadói (lelkigondozó) tanulmányokat, s három évvel később diplomát szerzett belőle. 2012-ben érdeklődött a Katolikus Tábori Püspökségen, hogy tudná-e alkalmazni a végzettségével. Berta Tibor tábori püspök volt akkor a helynök, aki elmondta, hogy terveznek egy kis kápolnát a Honvédkórházba, ott szükség lenne majd rá. 2012 szeptemberében ő is jelen volt a kápolna megáldásán, októbertől pedig már a kórházban dolgozott. A betegeket Bíró László akkori tábori püspök biztatására kezdte látogatni, aki azt mondta neki: „Szív köll ide és jelenlét.” Mindemellett beteglátogató tanfolyamra jelentkezett, majd idővel a kórházi önkéntes beteglátogató csoport vezetésével is megbízták.

Az önkéntes beteglátogatókat a Budapesti Katolikus Kórházlelkészség biztosítja. Rendszeresen látogatja a betegeket Nagy Endre tábori lelkész és Kálmán Antal, a Béke téri Szent László-templom

alakulhat valami, ami Krisztus felé vezet. Próbáljuk a kapukat nyitni, együtt gondolkodni. Fontos, hogy az se érezze kitaszítottnak magát, aki nem jár templomba. Mindenki számára saját magában van a megoldás, abban kell segíteni, hogy ezt megtalálja. A magot elvetjük, s hogy mi történik azután, az már nem a mi dolgunk. Miniket, beteglátogatókat könnyebben megszólítanak a betegek, arról tudunk beszélgetni velük, amiről éppen szeretnének, természetesen teljes titoktartás mellett. Ha a beszélgetés afele-

”

A Jóisten beadásai nagyobb ívűek, hiszen neki az öröklétünk a legfontosabb. Most itt pattog a labda. Ő a legrosszabból is tud jót kihozni, a görbe utakon is egyenesen ír.

Tegyük meg a magunk dolgát a betegért, az ismerősünkért, a szerettünkért, az ismeretlenekért!

halad, a pappal való találkozás lehetőségét is fel tudjuk ajánlani. Fontos, hogy kölcsönös rokonszenv alakuljon ki közöttünk, elnyerjük a beteg bizalmát. Annyiféle út van, ami az

sokkalja, ha valaki fiatalon daganatos beteg lesz. „Nem mindenki vallásos, de spiritualitása mindenkinek van. A hit és a vallás, mint megküzdési stratégia, sokat tud segíteni. Persze az a kérdés is felmerülhet, hogy miért büntet engem az Isten. A miért kérdésekre nincs racionális válasz, nem

érdemes kutatni őket. Igyekszünk arról beszélgetni, ami a beteget jó érzéssel töltötte el életében; ezek kapaszkodók lehetnek számára. Bármennyire is mondja valaki, hogy milyen nehéz volt az élete, biztosan megtapasztalt boldogsággal teli pillanatokat is. Ezek maguktól előjönnek, s ha mégsem, próbálom rájuk terelni a figyelmet. Nem csak a haláltól való félelem fogalmazódik meg a betegben, az oda vezető úttól jobban tartanak: mennyire lesz hosszú, mennyire lesz fájdalmakkal, szenvedéssel teli.” A szolgálat fontos része, hogy

szat jelent.” György meg tudja áldoztatni a katolikusokat; van, aki mindennap kéri ezt. Vasárnaponként pedig az időseket, betegeket látogatja a saját plébániáján. Ekkor is megtapasztalja, mennyire örülnek Jézus fizikai közelségének. Kálmán Antal és Nagy Endre gyóntatják a betegeket a kórházban.

„Kerényi Lajos oszlopos tag a beteglátogatás terén, most is sokszor végigjárja a kórtermeket, intenzív osztályra is bemegy.” György úgy tartja, a családjától kaphatta a szociális érzékenységet és a segítő-készséget, hiszen a testvérei is hasonlóképpen viszonyulnak az emberekhez. „A feleségem is érzékeny volt, nagyon sokat segített nekem a tanulmányaim elvégzésében. Sajnos tavaly tavasszal elveszítettem, hasnyálmirigyrákban hunyt el, fiatalon. Hazai pályán az ember sosem próféta. Nagyon sokat szenvedett, de ilyen fegyelmet beteggel nem találkoztam még. Ha kérdeztem, fáj-e, mindig azt mondta, hogy lehetne rosszabb is. Hősök a betegek, és hősök az ápolók, az orvosok is, akik a másik oldalon vannak! Magam is átestem egy-két betegségen. Az ember ezen keresztül tud bizonyosságot tenni, mert így annak, amit mond, van alapja, létjogosultsága. A feleségem betegsége előtt nálam is daganatos betegséget állapítottak meg; megoperáltak, és tünetmentessé váltam. A feleségemnél sajnos később derült ki a baj, ráadásul akkor volt a covid-járvány. Ezen még dolgoznom kell...”

A pandémia alatt György abban a kiváltságos helyzetben volt, hogy mint a kórház dolgozója, bejárhatott az osztályokra. „A védőruhában mindenki egyforma volt a betegek számára, nem tudták megkülönböztetni, ki az orvos, ki az ápoló. A betegségtől ők is egészen eltorzultak. Ha valaki felépült, és visszajött kontrollra, meg sem ismertem. A covid-járvány alatt borzalmas dolgokon mentünk keresztül. Az első időkben senki nem tudta, mivel állunk szemben. Az oltásoknak köszönhetően aztán megjelent valami fény az alagút végén, kezdtek leomlani a falak. A le-

zárás miatt csak belső dolgozók lehettek az intézményben, önkéntesek sem jöhettek be, alkalmazkodniuk kellett a kórházi rendhez.” A pandémia idején egyértelművé vált, milyen fontos lenne, hogy minél több lelkigondozót alkalmazzanak a kórházakban. Györgynek fáj, hogy a beteglátogatást, a

mentálhigiénés beteg-lelkigondozást nem fogadják el egészségügyi tevékenységnek, inkább a vallás területére sorolják. Ez a szolgálat ugyanakkor kimondottan segíti a gyógyulás folyamatát, olyan tevékenység, amelynek az egészségügyi területén lenne a helye. „Hála a Magyar Honvédségnek azért, hogy ebben az intézményben megvalósulhatott a betegek lelkigondozása. Most már több mint tizenkét éve létezik itt ez a fajta segítségnyújtás, és egyértelműen látszik, hogy van létjogosultsága. Akik egykor a bűrtort kiszélesztették a kápolnába, úgy gondolták, legfeljebb két évig működik majd az istentiszteleti hely. Hála Istennek, nem így lett. Sőt, egyre több kórházban alakítottak ki kápolnát, ahol bárki megnyugvásra találhat.”

György a szívügyének tartja a dolgozókkal való kapcsolattartást. Szeretne minél többet foglalkozni velük, hogy segítsen letenni a terheiket, de ez nem egyszerű. „Nagyon túlterheltek, és kevesen vannak. Szükség lenne valamire, ami lelki frissülést hoz nekik, de ahhoz legalább három műszak kellene: egy munkatárs, aki dolgozik; egy, aki pihen, és egy, aki el tud jönni egy ilyen alkalomra. A dolgozók próbálnak kikapcsolni valahogy, egyesek a túrázásban töltődnek fel, mások gyöngyöt fűznek vagy olvasnak. Van osztály, ahol a munkavállalók közül többen egyfajta páncélt fejlesztenek ki, hogy bírják a lelki terhelést. Történt, hogy egy reggel az ápolónővérem bement a betegekhez, jókedvűen, vidáman. Szép napos időnk van, mondta nekik. Az egyik daganatos beteg odaszólt neki: Mit tudja maga, mi mit élünk át itt, mit vidámkodik? A nővér erre levette a parókáját. Nagyon jól tudom, mondta. Együtt zokogtak aztán. Vannak hiteles tanúk, hi-

teles történetek. Nemcsak a dolgozókat, az ápolókat és az orvosokat, hanem a hozzátartozókat is támogatni kell, különösen akkor, ha gyermek vagy fiatal betegedik meg. Ilyenkor fel kell hívni a család figyelmét arra, hogy jól gazdálkodjanak az erőforrásaikkal, vigyázzanak magukra, ne fogyjanak bele az ápolásba, s a házaspart, a testvért se hanyagolják el. Rá kell mutatni ezekre, hogy a későbbiekben is egészségesen tudjon működni a család. A hangsúlyok ilyenkor nagyon eltolódhatnak, hiszen a beteg áll a középpontban. Vannak helyzetek, amikor érzelmileg erősen megérintődik az ember. A családon belül és a környezetünkben is lehetnek hasonló esetek, amik felsejlenek ilyenkor. De nincs két egyforma betegség. Ugyanaz a folyamat az én szervezetemben másképp zajlik le, és az sem biztos, hogy ugyanaz az orvos, aki engem meggyógyított, egy másik betegnél is beválik. A legnagyobb probléma egy betegség esetén az, hogy nem tudunk segíteni. Nagyon szűkös az eszköztárunk. Azzal kell élni, ami van: egy mosollyal, a pohár odanyújtásával, természetesen egyeztetve az ápolókkal, hogy szabad-e innia a betegnek. Igazából tehetetlenek vagyunk. Ezt nehéz elfogadni, de meg kell próbálni elmenni addig, ameddig tudunk. Az eszközeinket használjuk, amíg lehet. Megrendítő sorsok vannak.”

György hangsúlyozza: sok múlik azon, milyen az Istenről kialakított képünk. Ha számonkérőnek, haragosnak képzeljük el őt, azt helyre kell tenni. „Ami a világban történik, abban vastagon benne vagyunk. A gépkocsi lehetett volna jobb műszaki állapotban, figyelhetett volna jobban a sofőr. Ilyenkor jön az, hogy miért hagyja a Jóisten, hogy bizonyos dolgok megtörténjenek velünk. A Jóisten beadásai nagyobb ívűek, hiszen neki az öröklétünk a legfontosabb. Most itt pattog a labda. Ő a legrosszabból is tud jót kihozni, a görbe utakon is egyenesen ír. Tegyük meg a magunk dolgát a betegért, az ismerősünkért, a szerettünkért, az ismeretlenekért! Azt látom, és biztos vagyok benne, hogy a szenvedés és a szeretet jegyben járnak. Ha valami csak úgy jön, annak nincs akkora értéke, mint amiért megdolgozunk, megszenvedünk.”

György nagyon hálás azért, hogy ez a fajta lelki támogatás, melléállás, együttérzés megvalósulhat az Észak-Pesti Centrumkórház-Honvédkórházban, és hogy a Katolikus Tábori Püspökség ilyen szolgálatot végez a betegek érdekében és a dolgozók, hozzátartozók támogatására. Miközben vele beszélgetek a parányi szobájában, eszembe jut, ahogyan édesapám a koronavírus-járvány elején, 2020 áprilisában eltávozott közülünk. Nem mehettünk be hozzá a kórházba, csak elbúcsúzni, de akkor már nem volt magánál. Vajon volt ott vele valaki, aki az utolsó napjaiban helyettünk is szeretett?

Vámosy Erzsébet
Fotó: Merényi Zita

plébánosa, akihez területileg tartozik a kórház. Az önkéntes beteglátogatók beszélgetnek a betegekkel, meghallgatják őket. A Budapesti Katolikus Kórházlelkészség munkatársaként mutatkoznak be, de nem a térítés a feladatuk. Egyszerűen odaülnek a beteg mellé, ha az igényli. „A beszélgetésből ki-

embert megnyithatja a másik felé!” Györgyöt megragadták egykor Janig Péter kórházlelkész szavai: „A lelkigondozó a Szentlélek, mi csak eszközök vagyunk.” Örülünk, ha a Jóisten elfogad bennünket mint eszközt – teszi hozzá György.

Vannak borzalmasan nehéz sorsok. A környezetet is

aki katolikus, az meg legyen erősítve szentségekkel. Még mindig sokszor tapasztalható ellenállás: „Nehéz megértetni az emberekkel, hogy a betegek szentsége nem az utolsó kenet, hanem az élők szentsége, meg erősítő kegyelem, ne féljenek tőle. Többen úgy gondolják, ha papot hívnak hozzájuk, az ros-

A 2025-ÖS JUBILEUMRA KÉSZÜLVE

Cél az életszentség előmozdítása

A Katolikus Egyház a december 24-én kezdődő, „A remény zarándokai” mottóval meghirdetett 27. rendes szentévre készül. A jubileumi év mindenekelőtt Krisztus éve, aki az élet és a kegyelem hordozója az emberiség számára – állapítja meg a jubileumok történetét ismertető szentszéki dokumentum. Az első rendes szentévet VIII. Bonifác pápa hirdette meg 1300-ban.

A katolikus hagyományban a jubileumi szentév rendkívül fontos vallási esemény. Ahogyan Szent II. János Pál pápa a harmadik évezred küszöbén a püspökökhöz, a papokhoz és a hívekhez intézett, Tertio millennio adveniente kezdetű apostoli levelében írta a 2000. év jubileumának előkészítésére: „A bűnbocsánat és a bűnökért járó büntetés elengedésének az éve, a perlekedők közötti kiengesztelődés, a sokféle megtérés, a gyónás és a vezeklés éve” (Tertio millennio adveniente, 14. pont). A jubileumi év a szolidaritás, a remény, az igazságosság és az Isten szolgálatára való elköteleződés éve, örömben és békében a testvérekkel. A jubileumi év mindenekelőtt Krisztus éve, aki az élet és a kegyelem hordozója az emberiség számára – állapítja meg a jubileumok történetét ismertető szentszéki dokumentum.

A szentévek eredete az Ószövetségig vezethető vissza. Mózes törvénye kü-

lönleges évet, a „nagy örömnep évét” írta elő a zsidó nép számára: „Szenteljétek meg az ötvenedik esztendő, és hirdessetek felszabadulást az ország minden lakosának! Legyen az nektek örömnep: hadd jusson hozzá újra mindenki a birtokához, és hadd térjen vissza mindenki a nemzetségéhez! Örömnep legyen számotokra az ötvenedik esztendő! Ne vessetek és ne arassátok le, ami az aratás után kihajtott; a metszeten szőlőt ne szüreteljétek le! Mert örömnep az, tartsátok szentnek! A mezőről egyétek annak termését! Az örömnep ebben az esztendőjében jusson hozzá újra mindenki a birtokához” (Lev 25,10–14).

A kürt, amellyel e különleges, az Úrnak szentelt év kezdetét hirdették, egy kos szarvából készült, héberül „Jóbel” – e szóból származik a „jubileum” szó. A jubileumi évben visszaadták a földet korábbi tulajdonosainak, elengedték az adósságokat, felszabadították a rabszolgákat, és pihentették a termőföldet. Az Újszövetségben Jézus úgy jelenik meg, mint aki beteljesíti az ősi jubileumot, mint-hogy azért jött, hogy „hirdesse az Úr kegyelmének évét” (Iz 61).

A jubileumi évet nemcsak azért nevezik szentévként, mert ünnepélyes szent rítusok, szertartások kísérik, hanem azért is, mert az egyik célja az életszentség előmozdítása. Azt hivatott szolgálni, hogy megszilárdítsa a hitet, elősegítse a szolidaritás cselekedeteit és a testvéri szeretetközösséget az Egyházban és a társadalomban. A szentévek célja, hogy a híveket a Krisztusba, az egyetlen Üdvözítőbe vetett hit őszintébb és következetesebb megvallására hívja és ösztönözze.

A rendes jubileumi év egy előre meghatározott időponthoz kapcsolódik, a rendkívüli szentévet valamilyen különösen fontos esemény miatt hirdetik meg. A rendes szentévek egy-egy teljes évig tartanak. A rendkívüli jubileumi évek szokása

a 16. századra nyúlik vissza, bármi-kor tarthatják őket; időtartamuk rövidebb is lehet, akár néhány napra is korlátozódhat. A Katolikus Egyház eddig 26 rendes szentévet ünnepelt. A Ferenc pápa által „Remény zarándokai” mottóval meghirdetett 2025-ös jubileum a 27. rendes szentév lesz.

Az első rendes szentévet 1300-ban VIII. Bonifác pápa rendelte el az Antiquorum habet fida relatio kezdetű bullájával – hogy megszilárdítsa a pápaság tekintélyét és a kereszténység egyetemességét, egyben erősítse a lelki-ség, a megbocsátás és a testvériség szellemiségét az uralkodó gyűlölettel

és erőszakkal szemben. A 13. század utolsó éveiben egyre érezhetőbbé vált az igény a keresztények körében, hogy az ősi hagyományoknak megfelelően a centenárium az egyetemes megbocsátás, a kiengesztelődés éve legyen. VIII. Bonifác pápa bullájában

olasz festőművész, valamint Giotto is. A jubileumok a kezdetektől a kereszténység nagy eseményeinek bizonyultak, de egyben arról is tanúságot tettek, hogy a hitélet olyan valóság, amely képes befolyásolni az adott kor társadalmi és kulturális életét. Az előző, 26. nagy jubileumi szentév különleges jelentőséggel bírt – a 2000. év jubileuma a dicsőítés és a hálaadás nagy imája kívánt lenni Isten Fia megtestesülése és az általa véghez vitt megváltás ajándékáért. Szent II. János Pál pápa a Tertio millennio adveniente kezdetű apostoli levelében foglalta össze az ezredforduló szentévének jelentőségét, kiemelve, hogy arra a nemzedékre, amely a múlt század utolsó éveiben született, és amely az új évezred első nemzedéke, hárul a feladat, hogy Krisztus továbbra is jelen legyen korunkban és azt követően is.

„A világ és az Egyház jövője azé a fiatal nemzedéké, mely ebben a században született, s a következőben lesz felnőtte, s lesz az új évezred első nemzedéke. Krisztus odafigyel a fiatalokra, miként arra az ifjúra figyelt, aki föltekerte neki a kérdést: »Mi jót kell tennem, hogy örök életem legyen?»» A fiatalok a földön mindenütt és minden helyzetben kérdéseket tesznek föl Krisztusnak: hozzá mennek, őt keresik és újra meg újra kérdezik őt. Ha képesek lesznek követni az utat, melyet ő mutat nekik, örömeiket fogják találni abban, hogy azért fáradozzanak, hogy Krisztus jelen legyen a következő században és az azt követőkben, egészen a világ végezetéig. »Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.«»

Forrás: Vatikáni Rádió
Fotó: Vatican News

Isten igéjének szónokája

Kilencvenéves Raniero Cantalamessa bíboros, kapucinus szerzetes

Július 22-én töltötte be 90. életévét Raniero Cantalamessa kapucinus szerzetes, számos könyv és tanulmány szerzője, aki 1980 óta a Pápai Ház szónokája. Ferenc pápa 2020. november 28-án bíborossá kreálta, de ő nem kérte püspökké szentelését, hogy továbbra is viselhesse a ferences habitust. 1979-ben felhagyott a tanítással, hogy teljesen Isten igéje hirdetésének szentelje magát.

Ferenc pápa négy évvel ezelőtt bíborosi kalappal ajándékozta meg a kapucinus szerzetest, aki immár negyvennégy éve a Pápai Ház szónokája. Raniero Cantalamessa azonban kérte, hogy mentsék fel a püspökké szentelés alól, mondván, nyolcvanhat esztendő pásztoroként vajmi keveset tehet, ám még hirdetheti Isten igéjét,

amit ferences habitusban szeretne tenni, hogy abban érje majd a halál.

Cantalamessa atya arca és hangja sokak számára ismerős, a televízióban is népszerűsítette az evangéliumot.

Számtalan cikket írt különböző újságokba, többek között a L'Osservatore Romano vatikáni napilapba. Első írása 1976. március 3-án jelent meg. Számos alkalommal nyilatkozott a vatikáni médiának, s elérhető a közösségi oldalakon keresztül is, ahol megosztotta a legutóbbi nagybőjti elmélkedéseket.

*

A közép-olaszországi Colli del Trontóban, Ascoli Piceno közelében született. 1946-ban lépett be a szemináriumba. Elmondása szerint tizenhárom évesen hallotta meg az Úr hívását, olyan egyértelműen, hogy soha nem kételkedett benne. 1958. október 19-én szentelték pappá, majd

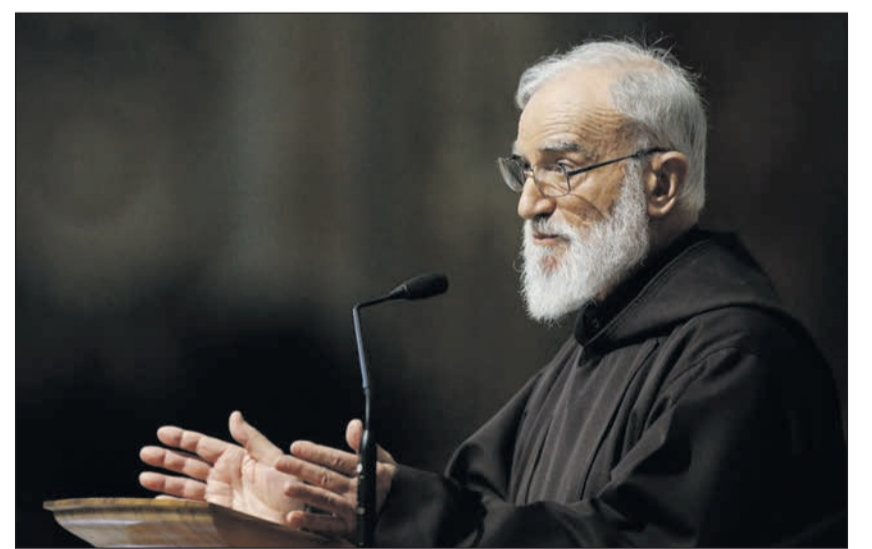
a loretoi Szent Ház bazilikában kezdett szolgálni. A svájci Fribourg-ban diplomázott teológiából, majd a milánói Szent Kereszt Katolikus Egyetemen bölcsészettudományból, hogy az Újszövetséget és az egyházatyákat tanulmányozza. Később itt tanította a kereszténység eredetének történetét, majd a vallástudományi tanszéket vezette. 1975-től 1981-ig a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagja volt. A katolikus küldöttségben tizenkét évben keresztül részt vett a pünkösdi egyházakkal való párbeszédben.

1979-ben felhagyott a tanítással, hogy minden idejét az ige szolgálatának szentelje. 1980-ban II. János Pál pápa kinevezte a Pápai Ház szónokának. XVI. Benedek pápa 2005-ben megerősítette a tisztségében, miként később, 2013-ban Ferenc pápa is.

Raniero Cantalamessa tartja az adventi és a nagybőjti időszakban az elmélkedéseket a Római Kúria tagjainak, a Szentatya jelenlétében. A világ sok országába hívják, hogy tanítást, beszédet mondjon, gyakran más keresztény felekezeti közösségeknek is.

A kereszténység eredetének ismerőjeként tudományos könyveket írt az egyházatyák krisztológiájáról, egyebek mellett az ősegyház hűsvétjáról. Számos spirituális írása jelent meg a Pápai Ház szónokaként tartott prédikációinak gyűjteméseként, amelyeket több mint húsz nyelvre lefordítottak. 2009 óta a cittadualei Irgalmas Szeretet remeteségében él, a kapucinus közösség tagjaként.

Az általa leggyakrabban idézett keresztény szerzők egyike Szent Ágoston. 2019-ben a hippói püspök tapasztalatára alapozta nagybőjti

elmélkedéseit *Térj vissza magadhoz!* címmel. A vatikáni médiának nyilatkozva ezt úgy magyarázta: így találhatunk rá Isten nyomára, saját szívünkbe lépve vehetjük észre jelenlétét. Szent Ágoston szavai szerint, ha nem szállunk magunkba, ha nem vonjuk ki magunkat a külsőségekből, a zajból, akkor nem tudunk találkozni az élő Istennel.

Egy centrifugában élünk, amely teljes sebességgel forog. Kilépni – ez a ma jelszava, amit intézményessé is tettek. A csend félelmet kelt, amit el kell nyomnia. A zenével, zajjal, munkával, képekkel túlterhelt világ nem engedi meg a szabad döntést. Az emberek a „látvány és a reklám világában csak nézők, pusztán szám adatok, melyeket mindenáron növelni kell”. Erre a kísértésre, kiüresedésre határozott nemet kell mondani, mert a bensőségesség az út az igazi élethez.

Ez a benső intimitás nem gátolja az Isten országáért vállalt tetteket. A bensőségesség nem áll útjában a cselekvésnek, sokkal inkább a cselekvés évi módja; nem kisebbíti az Istenért vállalt tettek fontosságát, hanem megalapozza és megőrzi azt – hangsúlyozza a Pápai Ház szónokája.

*

Raniero Cantalamessa *A karácsony misztériuma* – Az öröm ünnepe, valamint *A pünkösdi misztériuma* című könyve megvásárolható az Új Ember könyvesboltban (Budapest, V. kerület, Ferenciek tere 7–8. Nyitvatartás: hétfőtől péntekig 9–18 óráig; az üzlet augusztus 15–20. között zárva tart), vagy megrendelhető az Új Ember online könyvtárházban.

Forrás: Vatikáni Rádió
Fotó: Vatican News

HÍREK KÉPEKBEN

• Farkas József címzetes esperes, nyugalmazott plébános, a Veszprémi Főegyházmegye papja arany-miséjét ünnepelték a győri Szent Angéla Otthon kápolnájában július 17-én.

• Tizennyolc újonnan létesített szociális naperóművet helyezett üzembe a Magyar Máltai Szeretetszolgálat a legszegényebb kistelepülések határában kialakított telephelyeken idén július végéig. Az utolsó minieróművek bekapcsolása augusztus 15-ig várható. A létesítmények kisgyermekes rászoruló családok és egyedül élő idős emberek fűtését támogatják.

• Szent Joachim és Szent Anna ünnepén (július 26.) a debreceni Szent Anna-székesegyház védőszentjének közbenjárását kérték a székesegyház búcsúünnepén, amelyen Palánki Ferenc debrecenyi megyéspüspök is jelen volt. A koncelebrált szentmise szónoka Juhász Ferenc miskolc-mindszenti plébános, az Egri Főegyházmegye pasztorális helynöke volt.

Agnieszka misszionárius nővér Kongóban

Isten gondviselésének köszönhetjük, hogy élünk

A segélyszervezetek munkatársait már régen evakuálták a Kongói Demokratikus Köztársaság Észak-Kivu tartományából, de az apácák maradtak, mert az embereknek szükségük van rájuk. „Csak a ránk bízottakkal együtt megyünk el” – mondja Agnieszka Gugala lengyel misszionárius nővér. A Vatican News oldalán július 23-án megjelent cikk fordítását közöljük.

Agnieszka nővér húsz évvel ezelőtt érkezett Afrikába. Már a középiskolában felismerte hivatását: „Mondhatni, hogy a missziós feladatok vezettek az Angyalokról Nevezett Nővérek Kongregációjához.” Szerzetesi életének első éveiben katekézist tanított az iskolákban, gyerekekkel és fiatalokkal foglalkozott. Az örökfogadalom után engedélyt kapott, hogy Afrikába menjen. Először Ruandába, majd a Kongói Demokratikus Köztársaságba ment, jelenleg ott dolgozik, ahol Afrika egyik legvéresebb háborúja zajlik, immár majdnem három évtizede.

Tíz éve vezet kórházat és egy gyermekek számára fenntartott ételmezési központot Ntamu-genga faluban. A misszionárius nővér azzal viccelődik, hogy ő „a ház ura”: foglalkozásai

változtatni a helyzetet. A misszionáriusok nem avatkoznak bele a politikába, hanem az Észak-Kivu pusztító súlyos humanitárius válságot próbálják kezelni.

„Mindennap emberek halnak meg az éhínségtől és a leggyakoribb betegségektől. Jelenlétünk bátorítást ad az embereknek és szavatolja biztonságukat. Ők »testvéreinknek« neveznek bennünket, ami azt jelenti, hogy nagyon közel éreznek minket magukhoz” – mesélte Agnieszka nővér. A háborús körülmények között élő, fizikai megjelenésében törékeny apáca – akit egy ruandai és egy kongói nővér támogat –

több ezer rászoruló számára jelent támpontot. „Csak Isten gondviselésének köszönhetően élünk: a bombák a kolostorunk körül hullottak; néhány méterrel odébb meghaltunk volna. Hozták a sebesülteket, a falak vörösek voltak a vértől” – emlékezett vissza a nővér az egyik összecsapásra. – A misszióba más menekültek is érkeztek, és a nővérek által fenntartott kórház zsúfolásig megtelt: ötezer beteget, köztük sok sebesültet láttak el. Jelenleg a front eltávolodott a missziótól, de a helyzet még mindig nagyon súlyos. A misszionárius nővérek kapaszkodót jelentenek különösen a gyermekes nők számára is, akik a veszély első jelére a kolostorukban keresnek menedéket. Amikor nyugodtabb a helyzet, Agnieszka nővér feltalál, és megpróbálja minél több segítséget szerezni külföldről. Ez az előrelátása sokszor mentett meg életet. „Normál körülmények között az orvosi segítség megszerzése a csodával határos, és amikor a helyzet súlyosbodik, akkor lehetetlenné válik” – jelentette ki a misszionárius.

közé tartozik a csap, a szappan és a gyógyszer megvásárlása, a személyzet fizetése, a tető javítása, edények és matracok keresése a menekültek számára, valamint kockázatos utazások Gomába, a régió egyetlen városába, ahonnan az anyjukat elvesztett gyermekek számára szükséges gyógyszereket, élelmiszert és tejet tud beszerezni. Ezen útjai során számos ellenőrzőpontra kell áthaladnia, amelyek a lázadók kezén vannak. Szinte mindegyiknél tárgyalnia kell, hogy a segítségükkel tovább tudjon haladni.

Agnieszka nővér észak-kivui szolgálatának éveit az egymást követő helyi konfliktusok jellemzik, amelyek bár enyhülnek, soha nem érnek véget. „Amíg a gyermekek bűncselekmények tanúi lesznek és meg kell szakítaniuk a tanulmányaikat, addig nem lesz béke ebben az országban” – mondta a misszionárius nővér, akinek szívügye a legkisebbek jövője. A régiót több mint száz különböző csoport destabilizálja, amelyek megpróbálják átvenni a mobiltelefonok gyártásához szükséges kobalt-, koltán- és nióbiumlelőhelyeket (ezek az ásványok értékesebbek, mint az arany és a gyémánt) felletti ellenőrzést, amelyeket a lázadók szintén kifosztanak. Az emberek arra kényszerülnek, hogy az erőszak miatt elhagyják házaikat és földjeiket; több mint 5,6 millió belső menekült van Kongóban.

Az ENSZ békefenntartó missziója – amelynek éves fenntartási költsége felülmúlja egész Kongó nemzeti jövedelmét – nem képes meg-

ro, és amikor a helyzet súlyosbodik, akkor lehetetlenné válik” – jelentette ki a misszionárius. Az Angyalokról Nevezett Nővérek Kongregációja ételmezési központot is fenntart, amely a konfliktus ellenére folyamatosan működik. „Ebben a régióban az öt év alatti gyermekek mintegy a fele szenved krónikus alultápláltságban. A tuberkolózis és a malária nagy kihívás. Ez utóbbi az a betegség, amely itt még mindig a legtöbb áldozatot követeli.” A misszionáriusok és a térségben élő emberek álmaival kapcsolatban Agnieszka nővér megismételte: „Tartós béke. Ez a föld termékeny, és az emberek biztonságban és méltósággal élhetnek itt.”

Azonban – mintha az eddig elszenvedett csapások nem lennének elegendők – az Iszlám Államhoz kötődő dzsihadisták a szomszédos Ugandából is kezdik éreztetni jelenlétüket a régióban. Egyre szaporodnak a hírek a védtelen emberek lemészárlásáról, a nők és gyermekek megerőszakolásáról. A misszionárius emlékeztetett Ferenc pápa felhívására: el a kezekkel Afrikától. Hangsúlyozta, hogy a pápa kongói látogatása alkalmat adott arra, hogy ráirányítsa a figyelmet a világnak erre az elfeledett szegletére, és hogy oda terelje a nagyon szükséges humanitárius segítséget. Agnieszka Gugala a kongregáció többi nővérel együtt imákat kér, hogy legyen erejük és egészségük folytatni küldetésüket.

Forrás és fotó: Vatican News olasz nyelvű szerkesztősége
Fordította: Hollósi Judit

HÁLAADÓ ZARÁNDOKLAT LENGYELORSZÁGBA

WADOWICE - KRAKKÓ - ÓSZANDEC

2024. október 7-9.

Közös szentmiseünnepség és hálaadás

Erdő Péter bíboros, prímással

a krakkói Isteni Irgalmasság bazilikában lévő

magyar kápolna felszentelésének 20. évfordulója alkalmából.

LELKIVEZETŐ:

Horváth Zoltán atya,

az Avilai Nagy Szent Teréz templom plébánosa

ZARÁNDOKLATVEZETŐ:

Kuzmányi István diakónus

A zarándokút a Magyar Kurír és az Új Ember katolikus hetilap kiadója és a Via Sacra Zarándok Utazási Iroda szervezésében valósul meg.

További információ és jelentkezés:
VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA
+36 20 500 5050 | www.viasacra.hu